

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **rozpoznania zażalenia L. K.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w O.

z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt PR Ds. (...)

o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków
przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w W.

w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym o sygn. akt Ds. (...)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 maja 2020 r.,

na posiedzeniu w Izbie Karnej w przedmiocie wniosku

Sądu Rejonowego w C.

z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. II Kp (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania

innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu

w W..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. II Kp (...), Sąd Rejonowy w C. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie powyżej opisanej sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi – w trybie art. 37 k.p.k. – gdyż wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Sąd podniósł, że zaskarżone postanowienie prokuratora dotyczy ewentualnego niedopełnienia obowiązków przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. w prowadzonym, postępowaniu przygotowawczym o sygn. akt Ds. (...) – czyli postępowaniu, w którym jako podejrzany, a następnie oskarżony, o przestępstwo z art. 212

§ 1 kk występował L. K., zaś jako pokrzywdzona – m.in. sędzia Sądu Rejonowego w C. K. C. , natomiast samo to postępowanie zostało wszczęte na skutek zawiadomienia Prezesa Sądu Rejonowego w C..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w C. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecnictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu Najwyższego rozpoznanie niniejszej sprawy w Sądzie Rejonowym – właściwym z mocy ustawy do jej rozpoznania - mogłoby, z racji tego rodzaju zaszłości, które wskazał wnioskujący Sąd (przytoczonych powyżej) tworzyć subiektywne przekonanie – zarówno u samego bezpośrednio zainteresowanego, jak i w odbiorze społecznym - o braku warunków do bezstronnego rozpoznania w tym to Sądzie przedmiotowego zażalenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNwSK 2008, poz. 2077). Nadto sytuacja ta, może nie pozostać obojętna na swobodę orzekania tegoż Sądu właściwego. Okoliczności te, nawet w sytuacji, gdy obiektywnie oceniając, brak jest obiektywnych powodów do powątpiewania w bezstronność sędziów Sądu Rejonowego w C., prowadzą jednak do uznania, że w interesie wymiaru sprawiedliwości leży rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez sąd inny niż właściwy.

Takim sądem jest Sąd Rejonowy w W.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.